

ADRES:
ul. Kupnera 22
14-260 Lubawa
Tel. (0-89) 645 39 60

ODPUSTY:

1. Narodzenie św.
Jana Chrzciciela
24 czerwca
2. Michała Archanioła
29 września

MSZE ŚWIĘTE:

Dni powszednie
7.00 i 17.00
Niedziele i święta
8.00, 10.30, 12.00, 17.00
święta „zniesione”
7.00 9.00 17.00

**ADORACJA
NAJŚWIĘTSZEGO
SAKRAMENTU:**

poniedziałek - piątek
7.30 - 16.30 w kaplicy
Św. Franciszka

**SAKRAMENT
POJEDNANIA:**

I piątek 15.00-17.00
piątki 16.00-17.00
i przed Mszą św.

NABOŻEŃSTWA:

- **NOWENNA DO MB
NEUSTAJĄCEJ
POMOCY**
środa godz. 17.00

**- DO MIŁOSIĘDZIA
BOŻEGO**

pon.- pt. godz. 15.00

**-DO NIEPOK. SERCA
NM P I** sobota godz. 6.30

**-DO SW. FRANCISZKA
z Asyżu 2-ga sobota 6.30**

**-KU CZCI ŚW. JP II
Z UCZCZENIEM
RELIKWIJ**

16 dzień m-ca godz. 17.00

- KU CZCI ŚW. o. PIO
23 dzień m-ca. godz. 17.00

GODZINA ŚWIĘTA-1szy
Czwartek m-ca .21.00

**MSZA ŚW.Z MODL O.
UZDROWIENIE-ostatni**
piątek m-ca godz.17.00

**KANCELARIA
PARAFIALNA
CZYNNA**

15.30 - 16.30
poniedziałek, środa, piątek
Tel.896453960

Redakcja gazетки zaprasza
chętnych do współpracy.
Kontakt z księdzem
proboszczem.

**Za złożone
dobrowolne ofiary:
BÓG ZAPŁAĆ**

MODLITWA RÓŻAŃCOWA - PAŹDZIERNIK:

• **LUBAWA**

godz. 6.30 - kaplica św. Franciszka
/od poniedziałku do soboty/

godz. 16.30 - kościół parafialny
/codziennie; w środę dziesiątka różańca w łączności
z nowenną do MB Nieustającej Pomocy/

• **MORTEGI**

godz. 17.30 - kościół
/od poniedziałku do soboty/

RUCHY I STOWARZYSZENIA:

1. SŁUŻBA LITURGICZNA

2. SCHOLA PARAFIALNA

**3. ODNOWA W DUCHU
ŚWIĘTYM**

- wtorek godz.18.00

**4. GRUPA MŁODZIEŻOWA
„PRZYJACIELE JEZUSA”**

- piątek godz. 18.00

**5. WSPÓLNOTA ŻYWEGO
RÓŻAŃCA**

Lubawa, Tuszewo
i Fijewo - pierwszy wtorek
m-ca po Mszy Św. o godz.
17.00;

Mortęgi - ostatni czwartek
m-ca po Mszy Św.
o godz.18.00

6. RODZINY NAZARETAŃSKIE

- środa po Mszy Św.
o godz. 17.00

**7. FRANCIUSZKAŃSKI
ZAKON ŚWIECKICH**
-druga sobota m-ca

W NASZEJ WSPÓLNOCIE PARAFIALNEJ

1. CHRZTY

Odbývają się w ostatnią sobotę miesiąca na Mszy Św.
o godz.17.00.

Wymagane dokumenty: akt urodzenia dziecka oraz
zaświadczenia rodziców chrzestnych, że są wierzący
i praktykujący.

Rodzicami chrzestnymi mogą być osoby bierzmowane,
żyjące w związkach sakramentalnych.

1. Dominik Fiszer – 4 IX
2. Bartłomiej Bednarczyk – 11 IX
3. Szymon Wiśniewski – 18 IX
4. Maciej Maron – 24 IX
5. Gabriela Rutkowska – 25 IX
6. Alicja Kossowska – 25 IX
7. Weronika Soboczyńska – 25 IX
8. Filip Kozicki – 26 IX

2. ŚLUBY

1. Adam Grzelka i Wiktoria Pionkowska – 4 IX
2. Krzysztof Pertek i Klaudia Groszkowska – 4 IX
3. Mateusz Strzałkowski i Patrycja Żurańska – 9 IX
4. Dominik Kempkowski i Andżelika Rafińska – 18 IX
5. Patryk Duszak i Manuela Julia Śmiłek – 18 IX

3. POGRZEBY

1. + Jan Goliszewski – 4 IX
2. + Magdalena Kopańska- 21 IX

Dobry Jezu, a nasz Panie, daj Im wieczne spoczywanie

Głos Św. Jana Chrzciciela –Pismo parafialne redaguje zespół pod redakcją ks. Proboszcza
(tel. 507 143 682).

Parafia Św. Jana Chrzciciela i Św. Michała Archanioła 14 -260 Lubawa ul. Kupnera 22
konto bankowe: Bank Spółdzielczy w Lubawie 55 8832 0001 1001 0000 2987 0001

GŁOS

NR 159 PAŹDZIERNIK 2021

ŚW. JANA CHRZCICIELA

PARAFIA ŚW. JANA CHRZCICIELA I ŚW. MICHAŁA
ARCHANIOŁA

14-260 LUBAWA UL. KUPNERA 22

**MARYJA WZOREM
KONTEMPLACJI
CHRYSTUSA**

Utkwić wzrok w
Chrystusowym obliczu.
Rozpoznać Jego tajemnicę
w bolesnej drodze Jego
człowieczeństwa, aż ujrzy się
Boski blask, to nasze zadanie.
Kontemplując to oblicze
otwieramy się na przyjęcie
tajemnicy życia Trójcy
Przenajświętszej - miłość Ojca,
radość Ducha Św., aby coraz
bardziej jaśniejąc, upodabniać
się do Jego obrazu. Maryja jest
niedoścignionym wzorem
kontemplacji Chrystusa. Nikt
nie oddawał się równie pilnie
kontemplowaniu
Chrystusowego oblicza jak
Maryja. Ona żyje z oczyma
zwróconymi na Niego i skarbi
sobie każde Jego słowo.
Wspomnienia o Panu Jezusie
towarzyszyły Jej w każdej
okoliczności życia. To te
wspomnienia stanowiły
niejako różaniec, który Ona
sama nieustannie odmawiała.

Odmawiajcie Różaniec!

Jak echo rozbrzmiewają te słowa Matki Bożej
wypowiadane w Lourdes, w Gietrzwałdzie, Fatimie
i w wielu miejscach objawień Najświętszej Maryji Panny.

Wielu Świętych potwierdza moc tej modlitwy.
Bł. Pius IX mówił: "Dajcie mi armię modlących się na
różańcu, a podbiję świat", a w. O. Pio: "Różaniec jest
bronią w dzisiejszych czasach".

Widzimy co się dzieje w świecie. Ile zła i tragedii
w rodzinach i narodach...

Proszę wszystkich, niech miesiąc październik
zmotywuje nas do chwycenia po tę „broń” przez
uczestnictwo w nabożeństwach różańcowych w kościele
i w domach, codziennie i w każdym dniu roku. Zobaczmy
co wówczas będzie się dziać..., jak łaska Boża będzie
zwycięzać każde zło...

Ks. Marcin Staniszewski
proboszcz

PAPIESKIE INTENCJE APOSTOLSTWA MODLITWY

**Aby każda ochrzczona osoba zaangażowała się w ewangelizację
z otwartością na misję, będąc świadkiem ewangelicznego życia.**

**ADORACJA Najświętszego Sakramentu w kaplicy św. Franciszka
poniedziałek - piątek 7.30 - 16.30**

LITURGIA SŁOWA

01 X - piątek, św. Teresy od Dzieciątka Jezus, doktor Kościoła Ba 1,15-22; Ps 79; Łk 10, 13-16

02 X - sobota, Świętych Aniołów Stróżów Wj 23, 20-23; Ps 91; Mt 18, 1-5.10

03 X - XXVII Niedziela Zwykła Rdz 2, 18-24; Ps 128; Hbr 2, 9-11; Mk 10, 2-16

04 X - poniedziałek, św. Franciszka z Asyżu Jon 1, 1-2.1.11; Jon 2; Łk 10, 25-37

05 X - wtorek, św. Faustyny Kowalskiej, dziewicy Jon 37-10; Ps 130; Łk 10, 38-42

07 X - czwartek, NMP Różańcowej Ml 3, 13-20a; Ps 1; Łk 11, 5-13

10 X - XXVIII Niedziela Zwykła, Dzień Papieski Mdr 7, 7-11; Ps 90; Hbr 4, 12-13; Mk 10, 17-30

17 X - XXIX Niedziela Zwykła, Iz 53, 10-11; Ps 33; Hbr 4, 14-16; Mk 10, 35-45

22 X - czwartek, św. Jana Pawła II, wspomnienie Rz 7, 18-25a; Ps 119; Łk 12, 56-59

24 X - XXX Niedziela Zwykła, Dzień Misyjny Jr 31, 7-9; Ps 126; Hbr 5,1-6; Mk 10, 46b-52

28 X - czwartek, Świętych Apostołów Szymona i Judy Tadeusza, święto Ef 2, 19-22; Ps 19; Łk 6, 12-19

31 X - XXXI Niedziela Zwykła Pwt 6, 2-6; Ps 18; Hbr 7, 23-28; Mk 12, 28b-34; **w kościołach poświęconych, których data poświęcenia jest nieznaną: Rocznica poświęcenia kościoła własnego, uroczystość** 1 Krl 8, 22-23.27-30; Ps 84; 1 Kor 3, 9b-11.16-17; J 4, 19-24

SŁOWO NA NIEDZIELE

/rozważania ks. M. Krawiec SSP/.

03 X – Mk 10, 2-16 Prawo rozwodowe pochodziło od Mojżesza, którego autorytet był niepodważalny. Faryzeusze starają się więc wy badać, czy Jezus także w tej kwestii zna prawo i czy zgadza się z Mojżeszem. Jezus mówi, że ważniejsze od prawa Mojżeszowego jest prawo Boże, dane już w chwili stworzenia. Bóg natomiast nie pozwala zrywać związku małżeńskiego. Dlatego każdy rozwód dokonany przez człowieka jest w gruncie rzeczy nieważny, jak również drugie małżeństwo zawierane po takim rozwodzie jest nieważne. I równoznaczne z cudzołóstwem. W tym

sensie Jezus unieważnił dawny przepis ludzki i orzekł, że małżeństwo z postanowienia Bożego jest nierozzerwalne.

10 X – Mk 10, 17-30 Bóg ofiarując zbawienie, prowadzi do niego ludzi różnymi drogami i stawia im różne wymagania. Od tych zaś, którzy szukają w życiu czegoś więcej, Bóg oczekuje większego wyrzeczenia. Jezus dostrzegł w bogatym człowieku wiele szlachetnych pragnień, dlatego wskazał mu doskonalszą drogę. Należy oderwać się od dóbr tego świata, które nieraz przeszkadzają w otwarciu się na Boga. Ci, którzy poszli za Jezusem, musieli rzeczywiście opuścić wszystko: zarówno rodzinę, jak też całe swoje mienie. Zbytne przywiązanie do dóbr materialnych może być wielką przeszkodą na drodze do pełnej doskonałości. To przykład dla tych, którym się wydaje, że dobrobyt sam w sobie przynosi szczęście.

17 X – Mk 10, 35-45 Chociaż Jezus już wiele razy wyjaśniał, na czym polega Jego posłannictwo, Jakub i Jan nadal [...] marzą o pełnieniu w Jego Królestwie najbardziej zaszczytnych funkcji. Widać, że jeszcze nie pojmują istoty misji swojego Mistrza. Chrystus, o którym tutaj Jezus mówi, oznacza zanurzenie i chodzi o Jego zanurzenie się w śmierć. Kielich natomiast oznacza gorycz męki. Celem posłannictwa Jezusa jest więc krzyż i Zmartwychwstanie. Nie ma On zamiaru naśladować władców ziemskich, lecz chce służyć. Ci zaś, którzy wybrali Jego drogę, też muszą [mocą łaski Bożej – przyp. red.] nauczyć się służby drugiemu człowiekowi. Królestwo Boże jest bowiem Królestwem bezinteresownej miłości.

24 X – Mk 10, 46-52 Niewidomy żebrak należy do nielicznego grona tych, którzy okazali Jezusowi pełną wiarę i zaufanie. Podobnie jak wcześniej dzieci, tak samo on musiał pokonać zewnętrzne trudności, aby dotrzeć do Jezusa. Niewidomy nazywa Jezusa Synem Dawida. Uznaje więc, że Jezus jest Chrystusem wypełniającym przepowiednie starotestamentalne. W świetle nich, Sługa Pana, utożsamiany z Chrystusem, czyli Mesjaszem, miał leczyć chorych i otwierać oczy niewidomym. Bartymeusz zrozumiał więc właściwe posłannictwo Jezusa. Nic też dziwnego, że po cudownym odzyskaniu wzroku poszedł za Nim.

31 X – J 4, 19-24 Nauczyciele Pisma obliczyli, że w całym Prawie jest 613 przykazań. Wielokrotnie sami spierali się o hierarchię nakazów i zakazów. Znaczenie odpowiedzi Jezusa polega na tym, że z wielkiej liczby praw wydobyl dwa przykazania, z których pierwsze dotyczyło miłości Boga, drugie miłości bliźniego. Uznał je za najważniejsze. Cała moralność chrześcijańska opiera się na miłości.

KATECHEZA

ŚW. JANA PAWŁA II

LUDZKIE CIAŁO W DZIEŁACH SZTUKI. GDY LUDZKIE CIAŁO STAJE SIĘ PRZEDMIOTEM SZTUKI. Prawie wszystkie problemy etosu ciała łączą się równocześnie z jego ontyczną identyfikacją jako ciała osoby oraz z treścią i jakością podmiotowego doświadczenia, czyli zarazem „przeżycia” ciała zarówno własnego jak też w odniesieniach międzyludzkich zwłaszcza zaś w tym odwiecznym odniesieniu mężczyzna- kobieta. Słowa z 1 Listu do Tesaloniczan, w których autor zaleca „utrzymanie ciała w czystości i we czci” (czyli problem czystego serca) wskazują ponad wszelką wątpliwość na oba te wymiary. Są to bezpośrednio wymiary, które dotyczą rzeczywistości żywych ludzi, ich postaw oraz ich postępowań. Dzieła kultury, zwłaszcza sztuki sprawiają, że owe wymiary „bycia ciałem” oraz „przeżywania ciała” rozprzestrzeniają się niejako poza tych żywych ludzi. Człowiek spotyka się z „rzeczywistością ciała” oraz „przeżywa ciało” również i wówczas, gdy staje się ono tematem twórczości, dziełem sztuki, treścią kultury. Chociaż w zasadzie należy przyjąć, że jest to doświadczenie estetyczne, w którym chodzi o ogląd dzieła sztuki, a więc w danym wypadku o ciało zobiektywizowane poza swoją ontyczną tożsamością, w sposób odrębny i wedle własnych kryteriów twórczości artystycznej to jednak człowiek dopuszczony do tego oglądu jest zbyt głęboko związany ze znaczeniem prototypu, czy też modelu, jakim

jest w tym wypadku on sam: żywy człowiek i żywe ludzkie ciało, ażeby mógł ten w istocie swojej estetyczny akt dzieła i jego oglądu całkowicie oderwać i oddzielić od nowych dynamizmów, czy reakcji zachowań, czy wartościowań, jakie rządzą tamtym doświadczeniem i tamtym przeżyciem. Owo z natury swojej estetyczne patrzenie nie może być w podmiotowej świadomości człowieka całkowicie wyizolowane od tego patrzenia o jakim mówi Chrystus w Kazaniu na Górze., przestrzegając przed pożądlivością. Tak więc cała sfera doświadczeń estetycznych znajduje się równocześnie w zasięgu etosu ciała. Słusznie przeto również tutaj należy myśleć o potrzebie stworzenia klimatu sprzyjającego czystości; klimat ten może być bowiem zagrożony nie tylko w samym sposobie odniesień i obcowania żywych ludzi, ale również w dziedzinie obiektywizacji właściwych dla dzieł kultury, w dziedzinie przekazu, gdy chodzi o słowo mówione czy pisane, w dziedzinie obrazu, czyli przedstawienia i wizji zarówno w tradycyjnym jak też współczesnym tego słowa znaczeniu. Dotykamy w ten sposób różnych dziedzin i różnych wytworów kultury artystycznej, plastycznej czy widowiskowej, również tej, która opiera się na współczesnych technikach audiowizualnych. W tym rozległym i bardzo zróżnicowanym obszarze wypadła nam zapytać o ciało ludzkie jako o przedmiot kultury w świetle zarysowanego w dotychczasowych analizach stosu ciała. Przede wszystkim należy stwierdzić, że ciało ludzkie jest odwiecznie przedmiotem kultury po prostu dlatego, że człowiek jest podmiotem kultury, a w swoją kulturotwórczą działalność angażuje całe swoje człowieczeństwo obejmując nią tym samym również swe ciało. W niniejszych rozważaniach trzeba nam jednak zacieśnić pojęcie „przedmiotu kultury” ograniczając się do pojęcia przedmiotu jako „tematu” dzieł kultury, a w szczególności dzieł sztuki. Chodzi zatem o tematyzację, czyli o „uprzedmiotowienie” ciała w tychże dziełach. Tutaj jednakże

wypada dokonać pewnych rozróżnień, choćby tylko na zasadzie przykładu. Czymś innym jest żywe ciało człowieka; kobiety lub mężczyzny, które samo sobą stwarza przedmiot sztuki i dzieło sztuki(jak np. w teatrze, w balecie, do pewnego stopnia również w czasie koncertu). Czymś innym jest ciało jako model dzieła sztuki, jak w plastyce, rzeźbie , czy malarstwie. Czy można w tym samym szeregu postawić również film, czy szeroko pojętą sztukę fotograficzną? Wydaje się, że tak – chociaż z punktu widzenia ciała jako przedmiotu- tematu zachodzi w tym wypadku dość istotna różnica. W malarstwie, czy rzeźbie człowiek- ciało jest zawsze modelem poddanym swoistemu przetworzeniu ze strony artysty. W filmie, a jeszcze bardziej w samej fotografice nie przetwarza się modelu ale nade wszystko odtwarza się żywego człowieka- w związku z czym ten człowiek, ciało ludzkie w tym drugim wypadku raczej nie jest modelem dla dzieła sztuki, ale przedmiotem reprodukcji uzyskiwanej drogą odpowiednich technik. Już teraz trzeba zasygnalizować, iż jest to rozróżnienie ważne z punktu widzenia etosu ciała w dziełach kultury. Należy także od razu dodać, że owa artystyczna reprodukcja, stając się treścią pokazu i przekazu(telewizyjnego lub filmowego), traci poniekąd swój podstawowy kontakt z człowiekiem – ciałem, którego jest reprodukcją staje się bardzo często przedmiotem „anonimowym”, np. anonimowym aktem fotograficznym, publikowanym w ilustrowanych magazynach lub obrazem obiegającym ekrany całego świata. Owa anonimowość wpływa z uprzedmiotowionego wcześniej przy pomocy technik odtwarzania, które wydaje się istotnie różnić od przetwarzania modelu właściwego dla dzieła sztuki, przede wszystkim w plastyce. Otóż owa anonimowość (która skądinąd jest też jakąś formą „osłaniania” czy „ukrywania” tożsamości samej „reprodukowanej” osoby) stanowi zarazem swoisty problem z punktu widzenia etosu ciała ludzkiego w dziełach kultury, w szczególności we współczesnych dziełach tak zwanej kultury masowej. Poprzestańmy dzisiaj na tych tylko wstępnych rozważaniach, które mają podstawowe znaczenie dla etosu ciała ludzkiego w dziejach kultury

artystycznej. Dalszy ciąg tych rozważań uświadomi nas jak bardzo bliskie są one związane ze słowami, które Chrystus wypowiedział w Kazaniu na Górze, porównując „pożądliwe patrzenie” do „cudzołożenia w sercu”. Rozszerzenie tych słów na dziedzinę kultury artystycznej jest szczególnie doniosłe gdy chodzi o „tworzenie klimatu sprzyjającemu czystości”, jak o tym mówi Paweł VI w swej encyklice *Humanae vitae*. Starajmy się tę sprawę zrozumieć bardzo gruntownie i zasadniczo.

SŁOWO OJCA ŚWIĘTEGO, FRANCISZKA

Są ludzie, którzy nie mogą żyć w świetle, bo są przyzwyczajeni do ciemności. Światło ich oślepia, nie są w stanie widzieć. Kiedy trwamy w grzechu nie tolerujemy światła. Wygodniej jest nam żyć w ciemnościach; światło nas smaga. Ukazuje nam to, czego nie chcemy widzieć. A najgorsze jest to, że oczy duszy przez tak długie życie w ciemnościach przyzwyczajają się tak bardzo, że ostatecznie nie wiedzą, co to jest światło. Pozwólmy, żeby miłość Boga, który posłał Jezusa, aby nas zbawił, weszła w nas i żeby światło, które niesie Jezus pomogło nam widzieć rzeczy w świetle Bożym. Możemy sobie zadać dzisiaj pytanie: „Czy ja chodzę w świetle, czy chodzę w ciemnościach?”

MÓWIĄ WIELCY

Przyszłość zaczyna się dzisiaj, nie jutro. / Św. Jan Paweł II/

MODLITWA ZA KAPŁANÓW

Najwyższy Kapłanie, Jezu Chryste, obdarz naszych Kapłanów swą mocą i miłością. Uzbrój ich w ciepłiwość i wyrozumiałość wobec ludzkiej słabości. Daj im niezłomne męstwo w walce z wszelkim złem. Naucz ich pasterskiej troski o zaginione owce i uczynj światłymi przewodnikami na drogach naszych zwątpień i załamaniań. Zanurz ich w swojej świętości, aby ich życie było ciągle żywym znakiem, w którym ludzie rozpoznają Ciebie, Panie. Amen.